

БЛАГОЈЕ САВИЋ

ИЗ ПОСТОЈЕЋЕГ ЖИВОТА

ДУШЕ

за Ј. Ц.

сети се да има и таквих тренутака
кад нема шта да се каже
нисам видео твој траг где вену неправде
на неком важном месту
многи верују да и сад
у тој близини градови тону
и ту још клизи заборављена кап хиљаду јесени
као стакло на длану призива танану руку смеха
моје дете
и моје године кроз буку јутарњих сенки
ту су и они који препознају
тајну сашивене књиге
једном смо чули то прелиставање столећа
оне који аплаудирају
и сањају свој век
на небу
само се они не мичу с места
градови у неким заборављеним уџбеницима не постоје
добри људи као и неки добри делови света
морају нестати
наше белешке боре се с нагодбама
милиони речи као ситни инсекти
освајају шуме

ОКЛОП или
О ВРЕМЕНУ О СУЗИ О ПЕСМИ

тајна расправа олује све је започела
све је отерала а ми не излазимо из куће
нас су спајале траве и неке мале камене ограде
из неког другог века долазили су лавежи
можда је сат на руци рекао звезди ко је пре ње проходао
и рекао јој све о времену о сузи о песми
у тој близини брегова са којом су живели и други
одмарају се слични дани исте грешке и сећања
старе светлости деле живот на почетку прстију
а са оне напрсле гране неко наставља да се скрива
испод оних других стопала тамо где наш пад живи
не окрећи се у том правцу
речи су опоменуте и не желе да те бране
можда ће кротки изнова населити овај град
однети заборављене књиге на ђубриште
и ту заспати попут брега у најдубљој сузи

ГУСТИНА МРАКА

ми смо све самљи у дубинама књига
а мрак је туга своје генерације
јер није истерао муву из гроба
ту где се ништа не види
неко је засео са истом тајном
само игла забодена крај слова
одваја све штетне речи од нас
да бисмо ми препознали заборављену играчку
која устаје отвара прозор
као зелена купина без усана
дала нам је нацрт пакла
с надом да ћемо сазнати нешто

ДИВЉА СЕКУНДА

језива врућина долази кроз недовршене зидове
иде ка теби пре кише као звук летње траве
у соби у пукотинама чим се затворе врата многи показују
други живот и други дохват руке у полумраку

дивља секунда и овог часа
ослободиће многе затамњене прозоре и сва
беспомоћна дозивања за који дан обележиће нечим

а ти још можда гледаш у оним трептајима
у неки свој давни час – увек је требало говорити гласно
а не отворено – као вечерња светлост – као трака непознатог
необјашњивог треперења ноћу над тамном
ивицом оштрог брега – упали светло
у утроби – тако се долази до истинитости песме
као дубок вир – лице које не смем да изгубим
као осветљена лутка на олуку која нас при крају дана чека
да јој дамо име и знаком истетовиране тишине
непознати облаци не заустављају се на крају свих патњи –
она зна да се ништа неће догодити вечерас – у оној хаљини
небеске честице
прихватају хорско зујање и њене сестре умиру без страха

КОВЕРАТ ОД ПЕПЕЛА

пре много зима
као низ дугих година
неко је дете пало у снег
без вене

беле очи су нам дале земљу
осећам то у костима
коверат од пепела
дуго смо чекали
слово ваздуха
само је прошло поред нас
наслонило се на биљку
и ту донело своју битну
суштинску промену

тад корњачин оклоп
као завет наш стари
губи свој понос
ту негде и квочкин ход се спрема
да побегне од мене као од најмањег зрна
док нова и препознатљива лица
сва слова од текуће воде уче
како да ме стигну

сат далеке сутрашњице
остави срећу на копну
још не знам за кога

АВГУСТ

август је прашњав
треба ли или не да подупиремо сећање
на добре дане
а облаку се душа још не враћа
где речи саме стежу ваздух
крију спољашност збуњују те
показују ти ко хода по паклу
ум шета
а твоја ципела
испливава на неко острво
њу неће нико узети
њена тишина лаже
нема краја твом необичном лутању